

Jest zjištěno, že smlouva byla uzavřena s výhradou schválení Státního pozemkového úřadu, po případě s výhradou propuštění pozemků ze záboru podle § 11 záb. zák. a s výhradou schválení úřadů církevních a státních, na řádové jmění dohlédajících. Nižší soudy zjistily, že arcibiskupská konsistoř smlouvu neschválila a že ani státní úřady, najmě vláda (min. nař. ze dne 20. června 1860, čís. 162 ř. zák., min. nař. ze dne 13. června 1860, čís. 175 ř. zák., § 51 zák. ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák., zákon ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n. a § 64 ústavní listiny čís. 121/1920) dosud smlouvě schválení neudělila. Ježto se podmínka církevního a státního schválení dosud nesplnila, právem odvolací soud pro nedostatek účinnosti smlouvy žalobní nárok na její dodržení pro tentokráte zamítl. Mylný jest názor dovolání, že k účinnosti smlouvy stačí, že k ní dal Státní pozemkový úřad zásadní souhlas. Co se toho týče, marně se žalující svaz dovolává toho, že jde při sporném prodeji pozemků o zkrácený příděl. Okolnost ta nemění nic na platnosti výhrady, dokonce do smlouvy pojaté, o schválení církevními a státními úřady a nemůže schválení Státního pozemkového úřadu, jde-li o dodržení smlouvy, ono schválení nahraditi. Nelze přisvědčiti dovolání, že k účinnosti smlouvy schválení církevních a státních úřadů není ani proto zapotřebí, že žalovaný řád proti zásadě důvěry a poctivosti ve stycích schválení to zmařil. I kdyby tomu tak bylo, což však nižší soudy za prokázané nevzaly, nebylo by tím nahrazeno zmíněné schválení, najmě státními úřady, neboť nejde jen o smluvně ujednanou, nýbrž i zákonem (srovnej vpředu uvedený zákon a nařízení) stanovenou podmínku účinnosti smlouvy. Neprávem vytýká dovolatel odvolacímu soudu, že pokládal výnos zemského úřadu ze dne 23. dubna 1929, jímž byly strany vyrozuměny, že se jednání o schválení sporné smlouvy stalo pro církevní nesouhlas bezpředmětným, za konečné a platné ukončení schvalovacího řízení, an zmíněný úřad nebyl k výroku tomu příslušným. Na tento výnos poukazují nižší soudy jen jako na doklad, že schvalovací řízení u státních úřadů není dosud skončeno, a tím dokladem výnos jest.

Čís. 11076.

Bylo-li placeno poštovnímu šekovému úřadu složenkou zaslanou dlužníku právním zástupcem věřitelovým, zanikl dluh již složením peněz u poštovního šekového úřadu, nikoliv teprve vyrozuměním majitele konta o placení. Lhostejno, že dlužník platil poštovnímu úřadu šekovému po uplynutí doby, do které měl podle věřitelova požádání poštovnímu šekovému úřadu platiti, bylo-li pro případ, že by tak neučinil, stanoveno jen, že by jinak byla podána žaloba.

(Rozh. ze dne 15. října 1931, Rv I 1200/30.)

Žalobce domáhal se nepřipustnosti exekuce, tvrdě, že vymáhaný dluh zaplatil složenkou šekového účtu právního zástupce žalovaného. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud

uznal podle žaloby. D ů v o d y: Napadený rozsudek správně uvádí, že jest nesporné mezi stranami, že nynější žalovaná strana požádala na základě směnečného platebního příkazu ze dne 29. ledna 1930 doručeního odpůrci, tedy straně nyní žalující, dne 31. ledna 1930, u téhož soudu návrhem došlým na soud dne 6. února 1930 o povolení exekuce k vydobytí vykonatelného pohledávání 2.000 Kč zabavením služebních platů povinné strany a jich příkázáním k vybrání do výše vykonatelného pohledávání s přísl., a že návrhu tomu bylo usnesením soudu ze dne 6. února 1930 vyhověno. Nesporné jest dále, že povinná strana, nynější strana žalující, použila k zaplacení dluhu s přísl. složenky šekového účtu Dr. Eduarda F-a, procesního zmocněnce vymáhající strany, jež jí zaslal dopisem ze dne 20. prosince 1929, a dne 4. února 1930 na požadovanou pohledávku s přísl. složila u poštovního úřadu v Praze 2.200 Kč, čímž zaplacený byly i pohledávka, i její příslušenství, t. j. úroky a útraty směnečného platebního příkazu. Strana nyní žalovaná tvrdí ve sporu, že odpočet došel jejího zmocněnce, Dr. Eduarda F-a, od šekového úřadu dne 6. února 1930, že však exekuční návrh podala již dne 4. února 1930 na poštu k dopravě na povolující soud, tedy před zaplacením pokud se týče před složením u pošty. Dle razítka byly peníze odevzdány poště dne 4. února 1930 v 11 hodin. Z dopisu ze dne 20. prosince 1929 vyplývá, že procesní zmocněnec strany nyní žalované oznámil straně nyní žalující, že dluhuje jeho mandantu, straně nyní žalované, celkem 10.000 Kč ze směnek ze dne 20. listopadu 1929, znějících na 4.000 Kč, 4.000 Kč a 2.000 Kč a žádá zaplacení těchto částek přiloženou složenkou v jeho kanceláři tak, by o dobropisu od poštovního úřadu šekového v Praze dostal o platbě vyrozumění nejpozději do 24. prosince 1929. Žaloba o zaplacení směnečné pohledávky 2.000 Kč na soud podle razítka podacího došla dne 28. ledna 1930. Platil-li žalovaný šekovým poštovním úřadem v Praze na základě složenky zasláné mu dopisem ze dne 20. prosince 1929 požadovaný dluh s úroky a útratami směnečného platebního příkazu, jest poštovní úřad zmocněncem majitele účtu šekového, nikoli platícího, a je proto placení skutečně složením peněz u šekového úřadu, nikoli teprve vyrozuměním majitele konta o platbě. Dobou tou jest den 4. února 1930 o 11. hodině dopoledne (§§ 1412, 1424 obč. zák.). Nerozhodný jest proto den, kdy majitel konta byl zpraven o složení peněz, v souzeném případě den 6. února 1930. Nerozhodný jest i den, kdy vymáhající strana dala exekuční žádost poště k dopravě, poněvadž tu dny poštovní dopravy nepřicházejí k dobru navrhovatele. Rozhoduje jen den, kdy exekuční návrh na soud došel. Dnem tím jest, jak jest nesporno a vychází také z podacího razítka soudního, den 6. února 1930. V tento den byla však pohledávka vymáhaná exekučním návrhem, již dne 4. února 1930 zaplacená. Soud exekuci povolující neměl v té době důkaz o zaplacení, proto právem exekuci povolil. Jsou tu tedy podmínky § 35 ex. ř., ježto jde o skutečnosti nárok zrušující a skutečnosti ty nastaly teprve po vzniku exekučního titulu, jenž zavedenému exekučnímu řízení je základem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jediné uplatňovaný dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněn. Podle § 1424 obč. zák. jest dluh zaplatiti věřiteli nebo jeho ku příjmu peněz způsobilému plnomocníku. Příjem placení plnomocníkem platí podle § 1017 obč. zák. za příjem věřitelem samým a dluh jím pomíjí podle § 1412 obč. zák. V souzeném případě bylo zjištěno, že právní zástupce žalovaného vyzval dopisem ze dne 20. prosince 1929 žalobce, by zaplatil připojenou složenkou poštovního úřadu šekového mimo jiné také dlužnou pohledávku, k jejímuž vydobytí byla povolena sporná exekuce. Z toho plyne, že poštovní úřad šekový byl plnomocníkem žalovaného, oprávněným k přijetí peněz od žalobce, a bylo-li placeno jemu, zanikl dluh žalobcův placením podle § 1412 obč. zák. (Srovnej rozhodnutí čís. 3979, 7700 a 10.517 sb. n. s.). Z obsahu dopisu ze dne 20. prosince 1929 neplyne, že zmocnění poštovního úřadu šekového ku příjmu placení bylo časově omezeno, takže žalobce byl oprávněn provést placení zaslanou mu složenkou i později. V závěru dopisu byl sice žalobce požádán, by peníze poukázal tak, aby právní zástupce věřitelův obdržel oznámení o vykonaném placení od poštovního úřadu šekového nejpozději do 24. prosince 1929, ale pro případ, že by tak neučinil, bylo v dopise uvedeno jen, že by jinak byla podána směnečná žaloba, což se také stalo. Dovolatel nemůže proto z dopisu vytěžit nic, čím by bylo vyvráceno právní stanovisko napadeného rozsudku. Ježto byla celá vymáhaná pohledávka zaplacená ještě dříve, než návrh na exekuci došel na soud, byla žalobní žádost, by exekuce byla podle § 35 ex. ř. prohlášena za nepřipustnou, oprávněna i co do útrat návrhu na povolení exekuce k vydobytí pohledávky placením již zaniklé. Jinak se dovolatel odkazuje na důvody napadeného rozsudku, jež vyhovují stavu věci a zákonu.

Čís. 11077.

Potvrdil-li příjem peněžní zásilky někdo, kdo k tomu nebyl podle předpisů poštovního řádu (ze dne 22. září 1916, čís. 317 ř. zák.) oprávněn, jest poštovní správa oprávněna domáhati se na něm vrácení bezdůvodně přijatých peněz.

(Rozh. ze dne 15. října 1931, Rv I 1329/30.)

Listonoš L., maje Marii F-ové starší doručiti zásilku 7.500 Kč, poukázaných jí záložnou, zastihl ji v krámě žalovaného jejího syna u pultu, oznámil jí, že jí nese peníze. Marie F-ová starší řekla, že nemá brejle, a vyzvala žalovaného, by to podepsal, že peníze jsou stejně jejich, L. vysázel peníze na stůl a žalovaný je přepočítal. Marie F-ová starší nepokládala peníze za jí vyplacené, tvrdíc, že je nedostala. Poukazce (záložna) brala v odpovědnost poštovní šekový úřad, proč se domáhal československý stát na žalovaném vrácení vyplacených mu peněz, tvrdě, že byly žalovanému vyplaceny omylem. Procesní soud prvé